

GRAIURILE AROMÂNEȘTI DIN PENINSULA BALCANICĂ.

SITUATIA ACTUALĂ¹

MANUELA NEVACI

Aromâni formeză mai multe grupuri, deosebite între ele prin particularități de grai, la care se adaugă anumite elemente specifice privind portul, muzica, unele obiceiuri, ca și modul de viață și ocupările. Cele mai importante grupuri sunt: **pindenii, grămostenii, fărșerotii și grabovenii**.

Popoarele în mijlocul cărora trăiesc în Peninsula Balcanică îi numesc, în general, *vlahi*², termen prin care este desemnată întreaga populație romanizată, din nordul și din sudul Dunării. Grecii îi mai numesc *cυτοvlahi* ‘vlahi šchiopi’ și *caraguni* (purtători de gune negre) *burdzóvlaxos*³ și *arvanitovlahi* (vlahi originari din Albania), sărbii *tinjari* iar albanezii *rëmëri* și *čobani*.

Atât lat. *romanus* (> rom. *român*) cât și sl. *vlah*, termeni folosiți pentru a se numi atât românilor nord-dunăreni, cât și românilor sud-dunăreni, arată originea comună a acestora, ca descendenți direcți ai populației romanizate din Imperiul Roman de Răsărit.

În perioada 1 august – 30 septembrie 2011 m-am deplasat în Grecia prin contractul postdoctoral POSTDRU „Valorificarea identităților culturale în procesele globale”, ID 59758/2010, finanțat din Fondul Social European (FSE),

¹ Această lucrare a fost realizată în cadrul proiectului „Valorificarea identităților culturale în procesele globale”, cofinanțat de Uniunea Europeană și Guvernul României din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007–2013, contractul de finanțare nr. POSDRU/89/1.5/S/59758.

² Numele *vlah* este de origine celtică și a fost introdus în Balcani pe cale slavă (cf. Capidan 1942: 146). Termenul *vlah*, care denumește o populație românească (probabil aromânească), apare în secolul al XI-lea la istoriograful Kedrenos, referindu-se la un eveniment petrecut în anul 976, și apoi în documentul anexat la *Strategiconul* lui Kekaumenos (secolul al XII-lea), scris de un aromân, și atestă prezența unei populații românești în Grecia încă din secolul al X-lea (cf. Saramandu 2004:19).

³ Kyriazis 2013 (în volumul de față) demonstrează cum *burdzóvlaxos* este un calc după *caragine*: *μπούρτζόβλαχος* ο [burdzóvlaxos] : (μειωτ.) αγροίκος, απολίτιστος ἀνθρωπος. [*μπούρτζ(i)* -ο- + *βλάχος*, ίσως από την ἔννοια ‘καστροφύλακας’]

μπούρτζι το [búrdzi] : φρούριο που βρίσκεται πάνω σε νησάκι και προστατεύει την είσοδο του λιμανιού. [τουρκ. burc ‘kástro’ -i (apό τα αραβ.)]

‘*μπούρτζο-* < *μπρούτσο-* < alb. *bërruc / brruc* ‘gunē burrash prej leshi delesh, ‘me thekë të gjatë; shark’ < *berr* ‘bagëti e imët’. Trajitat μπρούτσα, μπερούτσα edhe në greqishten e Epirit. Pra μπούρτζόβλαχος < μπρούτσόβλαχος ‘βλάχος που φοράει μπρούτσα’.

prin Programul Operațional Dezvoltarea Resurselor Umane 2007–2013 (POS DRU), cu proiectul *Identitate românească în context balcanic*.

În timpul șederii în Grecia am efectuat anchete de teren și înregistrări de texte dialectale (100 de ore) la aromâni:

- pindeni: Vlahoclisura, Metovo (Aminciu), Anilion (Cheari „locul unde apune soarele”) Siracu, Veria, Avdela, Perivoli, Samarina

- fărsheroți: Kristalopiyi, Horopani (Stenimahos), Katerini, Neaguște, Pisuderi

- grămosteni: Meyala Livadia, Gramoste, Deniscu.

Localitățile menționate se află în Macedonia grecească, în Epir (Pind) și în Tesalia.

Am profitat de deplasarea în Balcani, pentru a efectua, de asemenea, anchete în Albania la aromâni:

- fărsheroți din localitățile Corcea, Pleasa, Moscopole, Drenova, Fier, Ducasi, Përmet, Andon Poçi, Stan Carburara, Shqepur, Poian, Saranda

- graboveni–Shipska, Pogradec.

De asemenea, am efectuat anchete de teren și la aromâni din Muloviște, R. Macedonia.

Multe din localitățile vizitate au atestări vechi, unele dintre ele chiar foarte vechi: Siracu, Metovo, secolele XII, XIII. Altele sunt așezări noi, după 1950, după sedentarizarea aromânilor păstorii în general, în locurile de iernat: Kristalopiyi (așezare de fărsheroți întemeiată în 1954, în Grecia), Andon Poçi și Drenova (Albania, așezări de fărsheroți), Oreokastro (grămosteni originari din Mayala Livadia), Nea Perivoli în câmpia Tesaliei (Pindeni originari din Perivoli, Pind) Nea Zoi (fărsheroți din Albania, stabiliți în Câmpia Tesaliei). Unora dintre localitățile vizitate li s-a schimbat denumirea, de exemplu, Horopani, în Stenimahos, în urma părăsirii satului de către aromâni, prin venirea în România, în locul lor fixându-se greci veniți din Asia Mică (Turcia) și din zona Odesei (Rusia).

Au fost înregistrați subiecți din toate generațiile de vorbitori, cu grade diferite de instruire. Mulți dintre subiecți chestionați sunt plurilingvi, datorită statutului aparte al răspândirii teritoriale a dialectului: ei au venit în contact permanent prin comerț sau păstorit cu vorbitorii limbilor balcanice (greaca, albaneza, slava macedoneană, bulgara) și prin realitățile nou create în urma destrămării Imperiului Otoman. Granițele nou create ale statelor balcanice s-au fixat în zone locuite de aromâni, separându-i, în mod artificial, membrii aceleiași familii rămânând în țări diferite.

Studiul interferențelor lingvistice la nivel balcanic este o temă de actualitate, dată fiind situația de astăzi din zona cercetată, unde, alături de aromâni, există slavi macedoneni, bulgari, albanezi, greci.

Interesul cercetării constă în relevarea modului în care dialectul aromân se conservă în mediu aloglot. Totodată, raportarea la dacoromână conduce la rezultate importante privind romanitatea nord- și sud-dunăreană.

Vom face prezentarea noastră pe graiuri, evidențiind concordanțele cu dacoromâna și conștiința românității, precum și anumite particularități de grai nesemnalate până în prezent.

GRAIU PINDEAN

Un aspect interesant în zona Pindului privește unele toponime de origine românească, care apar în zone unde populația aromânească a fost asimilată: *Discata* (< vb. *disic* ‘despic’, lat. *dissecare*), *Carpenisi* (< *cărpinis < lat. *carpen*.). Alte toponime există azi în localități aromânești: *Gug* ‘jug’ < lat. *jugum*, *Ampirătoare* < lat. (*Via*) *Imperatoria*, toponime înregistrate în apropiere de Metovo, cea mai importantă aşezare aromânească din Pind. Altele sunt localități ale căror nume a fost tradus în greacă: *Nkare* (< *Kari* „locul unde apune soarele”), tradus de greci în *Anilion* ‘fără soare’, *Amer* (< *mer* ‘măr’), tradus de greci în *Milia* ‘măr’ sau lăsat ca în graiul aromânilor: *Cornu* și *Paltin*.

Din bogatul material lexical înregistrat în graiul pindean ne-au atras atenția câteva termeni de origine latină păstrati în zona *Siracu-Metovo*.

Prima atestare a localității Mețovo (arom. *Aminciu*) este din 1380 în cronica fraților Philanthropinos Proklos și Komnenos. Ca așezare, Mețovo este situată pe Via Egnatia, cunoscută de aromâni sub numele de *Calea Mare*.

Mețovo, cu 4471 de locuitori, este locul de naștere al lui Evangelos Averoff, ministru de Externe al Greciei între anii 70 și 80 ai secolului trecut, care a sprijinit înființarea unui muzeu etnografic aromânesc la Mețovo, cu bogate colecții de artă tradițională.

Încă din 1430, sultanul Murat II a acordat privilegii *mincenilor* (locuitorilor din Aminciu), care păzeau trecătoarea *Gug*, care se află la cumpăna apelor între Thesalia, Epir și Macedonia, cuvânt de origine latină pătruns și în greacă: *Zygos*. Aceste privilegii de autonomie locală au fost reînnoite în 1659 de sultanul Mehmet IV, rămânând în vigoare până în 1924, Mețovo fiind centrul unei federații autonome locale formată din localitățile aromânești Siracu, Malakasi, Milia, Anilion, Votonosi, Palia Koutsoufliani (Platanistos) și Dervenita (Anthochori).

Prin urmare, zona Mețovo-Siracu este una dintre vetele românismului sud-dunărean, ceea ce explică păstrarea unor termeni latinești, în timp ce în alte graiuri au fost înlocuiți cu termeni împrumutați din slavă, greacă, albaneză. Majoritatea termenilor sunt comuni cu dacoromâna.

În localitățile din Pind terminologia agricolă s-a conservat mai bine decât în celealte grajuri ale aromânei, deși zona este o enclavă în mediul grecesc:

arátu (< lat. *aratriu(m)*) ‘plug’

strimburári (< lat. *stimulu(m)*) ‘strămurare’

cámbu (< lat. *campus*) ‘campo’

áru (< lat. *arare*) 'a ara'

seáminu (< lat. *seminare*) ‘a semăna’

sę́ćiru (< lat. **sicilare/sicilire*) ‘a secera’
tríiru (< lat. *tribulare*) ‘a treiera’
sápu (< lat. *sappare*) ‘a săpa’
yízmu (< lat. *vindemiare*) ‘a culege via’
vómeră (< lat. *vomer, -ere*) ‘fier de plug, brăzdar’
sárcłédu (< lat. *sarculare*) ‘a prăși’.

Pindul este o arie conservatoare veche, care confirmă cele menționate anterior. Ultimii trei termeni, *yízmu*, *vómeră*, *sárcłédu*, nu s-au păstrat în graiurile nordice ale aromânei.

Deși este o zonă montană, favorabilă păstoritului, acești termeni dovedesc faptul că în măsură egală s-a practicat și agricultura în mod neîntrerupt.

Particularități fonetice. Graiul pindean se caracterizează prin câteva particularități fonetice, precum:

Vocale. Păstrarea lui *i* final asilabic după consoanele *t*, *d* (în altermană morfonologică cu *c*, *g*): *sałi* (sg. *sac* *u* ‘sac’), *fułdī* (pers. I. *fug* *u* ‘plec’), *porłi* (sg. *pórcu* ‘porc’), *múłdī* (per. I *múlgu* ‘mulg’), față de *sał*, *fuł*, *pórł(â)*, *múłd(â)* în alte graiuri.

Păstrarea lui *u* final plenison după o consoană la pindenii din Mețovo: *ámū* ‘am’, *ómū* ‘om’, *pótū* ‘pot’, *vręámū* ‘voiam’ etc. față de *am* *u*, *om* *u*, *pot* *u*, *vręam* *u*.

Consoane. Sonorizarea consoanelor surde *c*, *t*, *p* urmate de nazală: *ngárcu* ‘încarc’, *múndi* ‘unte’, *scúmbu* ‘scump’ etc., față de *ncárcu*, *múnti*, *scúmpu* în celealte graiuri.

Prezența, în cuvinte împrumutate din greacă, a consoanelor *θ*, *δ*, *γ*, trecute la *t*, *d*, *g* în graiurile aromânești vorbite în mediu lingvistic slav: *θimełu* ‘temelie’ (< gr. *θεμέλιον*), *lusKídā* ‘așchie’ (< gr. *λουσκίδα*), *yambró* ‘mire’ (< gr. *γαμπρός*), față de *timéłu*, *lusKídā*, *grambó*.

Consoana *ş* se rostește dur, având ca urmare trecerea vocalelor anterioare în seria centrală: *şî* ‘și’, *şăd* ‘șed’, față de *si*, *sed* *u* în celealte graiuri.

Accidente fonetice. Sincopa vocalelor în poziție neaccentuată apare cu o frecvență mai mare în graiul pindean față de celealte graiuri ale aromânei: *fłęa* ‘făcea’, *vłęa* ‘pleca’, *mga* ‘mânca’ *łęa* ‘zicea’, *alná* ‘urca’, *aná* ‘a aduna’ etc., față de *fătęa*, *fułęa*, *máká*, *dátęa*, *aliná*, *aduná*.

Adverbul *acší* ‘aşa’ (< lat. *ac-sic*) prezintă un fonetism specific graiului pindean (față de *aşé* în graiul fărșerot, *así* la grămosteni).

Surprinde că, alături de particularitățile specifice graiului pindean, găsim elemente de grai fărșerot, explicabile prin stabilirea păstorilor fărșeroți în Mețovo, aşa cum ne-a relatat subiectul interviewat: *noj aqá Amínču avęám u dęáu táxi*⁴ di

⁴ *táxi*, s. pl. de la *táxe* ‘clasă’ < gr. *τάξις*.

qámiń/ avęámu víńińli ti bágá dímtă⁵ ti erá fáptá tu luláKe⁶ ş-lqa únă culqáre aşá vínitâ, muşátă⁷, arhundiKáscă ş-ałęá u bágá zanaćáqlı⁸ / u bágá émburlı⁹ / u bágá qámińli di nviştüră / dáscalı até¹⁰ /şî avęámu şî álgilı /álgil erá picurárlı [...] şî erá greu cänd⁴ unâ fętă vínitâ sâ mărtá la algi s-duęgá la picurári // próta fętă dę-aşa dę-Amínču ti s-dúsí la picurári erá Táma al⁴ Aprázi // [Noi aici în Aminciu aveam două feluri de oameni: și aveam pe víneții ce puneau postav ce era făcut [vopsit] în liliachiu și căpăta o culoare aşa vânătă, frumoasă, domnească și pe aceea o purtau meșteșugarii, o purtau negustorii, o purtau oamenii cu învățatură, dascalii aceia și îi aveam și pe albi, albi earu ciobanii [...] și era greu când o fată „vânătă” se mărita la albi, se ducea la ciobani. Prima fată de-aici din Aminciu care s-a dus la ciobani era Tama a lui Aprazi].

Fenomenul se regăsește și în alte aşezări orășenești, întemeiate de aromâni: Crușova, Moscopole, Târnova.

În memoria locală, la Crușova se cunoaște proveniența locuitorilor originari din: Albania (fărseroți) din: Buruva, Corcea, Moscopole (fărseroți și graboveni), Pleasa, Poiani și grămosteni din Nicolita;

Grecia: (pindeni) din: Breaza, Vuhorina, Mețovo, Samarina și grămosteni din Gramoste, Linotopi.

De asemenea, în Moscopole, fiecare cartier reprezenta un alt grup de aromâni: fărseroți, graboveni din Greava, pindeni din Mețovo, grămosteni din Gramos. De aceea denumirea de moscopolean nu acoperă o realitate dialectală, însesnând ‘locuitor al Moscopolei’, iar prin ceea ce s-a denumit *grai moscopolean*, este, de fapt, ținând seama de particularități, graiul *grabovean*, numit ca atare de Gh. C. Roja, grai vorbit în localitățile Greava, Lunca, Nicea, de unde provine doar o parte a populației Moscopolei.

⁴ final asilabic după grup consonantic: *pläng*⁴ ‘plâng’, *caft*⁴ ‘caut’ pentru *plângu*, *caftu* (forme așteptate în griul pindean).

La fel ca în graiul fărserot, înregistrăm labializarea lui *i* neaccentuat: *aputrusiră* ‘năvăliră’, *prumuvęáră* ‘primăvară’, *alunuséscu* ‘treier’ pentru *apitruséscu*, *primuvęáră*, *aluniséscu* în restul grajurilor pindene.

⁵ dímtă, s., ‘dimie, postav de lână’ < gr. δίμτον; aðimtă, cu proteză în celealte graiuri.

⁶ luláKe ‘liliachiu’ < gr. λονλάκι.

⁷ muşátă adj.‘frumoasă’ < lat * (in)formusiatus, formă pe care în dacoromână o regăsim în *înfrumuşa* (CDDE 2003; DER).

⁸ zanaćáqlı, s. pl. art. de la zanaćáq < zänáti < tc. zanaat ‘meserie, meșteșug’, cu desinență de plural: [-(q)áq] la substantivele masculine. Desinența de plural în discuție vine din greacă [-άδες], iar substantivele cărora li se adaugă la plural sunt împrumuturi relativ recente din greacă și turcă:[á]: [-áq]: amirá: amiráq, căsăbă: căsăbáq, pără: păráq, udă: udáq.

⁹ émburlı, s. m. pl. art. de la émbur ‘negustor’ < gr. ἐμπόρος. Adaptarea împrumutului din greacă s-a realizat prin articularea cu art. hot. enclitic *I*, ca în graiul grămostean; în graiul fărserot, grupul *rl* s-a redus la *r*, probabil înaintea fazei de palatalizare a lui *I*, deoarece în graiul fărserot forma articulată definit la masculin este émburi (grupul *rl* nu se putea reduce la *r*).

¹⁰ Forma *ałé'l* păstrează pe etimologic, care în dacoromână a evoluat la *i*.

În graiul pindean am înregistrat, de asemenea, trecerea lui *i* la *i/ă* în silabă neaccentuată, ca în graiul fărșerot: *trâcûrâ* ‘trecură’, *vădûj* ‘văzui’ etc., pentru *tricûră, viđûj*.

Forma *sântu* ‘sunt’ (3 pl.) este în graiul pindean vorbit în Mețovo identică cu cea a fărșeroților plisoț, față de *súntu* (prin asimilare: *sântu* > *súntu*).

năsă, pron pers., 3 sg. fem. ‘ea’, formă specifică graiului fărșeroților din Albania, apare și în graiul din Mețovo.

În poziție finală neaccentuată *e* nu se închide la *i* (la fel ca în graiul fărșeroților din

Albania): *máre* adj. ‘mare’, *túte* ‘toate’, *árme* ‘arme’, *pále* ‘săbii’, față de *mári, túti, ármi, páli*.

Va, prez. impers. III sg. ‘trebuie’ se folosește la fel ca în graiul fărșerot, față de *prindi* ‘trebuie’ în celealte graiuri pindene: *va s-cântăm*, față de *príndi s-cântám*.

Graiul pindean, cel mai conservator dintre graiurile aromânei, este totodată neunitar, fapt conștientizat de vorbitori:

Mațúți /Calári / Sirácu/ véc'lú Sirác^u ş-Vaθimít / aṭeáli sănt^u a noástri ṭin̄ / ş-álte ma-nsus^u dę-apóęa cări va ájbâ Vavúsa/ Avdéla / Fúrca / erá múlti / ála nu zburăsc tuṭ únă ídya límbă/ [Mațúți /Calári / Sirácu/ vechiul Siracu ş-Vaθimít / acelea sunt ale noastre cinci [sate]/ și apoi altele mai sus care trebuie sa fie Vavúsa/ Avdéla / Fúrca / erau/ dar nu vorbesc toṭi același grai] [Cóstă al^u Mitl, 69 ani; Siracu, Grecia].

O preocupare lingvistică în direcția inaugurată de George Murnu a fost pentru noi, în timpul cercetărilor de teren, identificarea unor cuvinte de origine aromână în graiurile grecești nordice, fapt care evidențiază importanța românității în acest spațiu. Exemplificăm cu termeni precum *arat*, *plug*, *cupăc^u* ‘stejar’ (cu derivatele *cupăcîmă* și *cupăcâr*) și cu toponimele existente.

Alte cuvinte atestate de noi în graiurile grecești din Epir sunt:

alas ‘las’ < ar. *las*^u < lat. *laxare*, pentru gr. *αλίουο*
albu ‘alb’ < ar. *alb*^u < lat. *albus*, pentru gr. *ἀσπρος*
auş ‘bătrân’ < ar. *auş*^u < lat. *avus*, pentru gr. *γέρος*
apă < ar. *apă* < lat. *aqua* pentru gr. *νερό*
áte ‘aici’ < ar. *aqáte* < lat. *ad-hicce*, pentru gr. *εδώ*
yin ‘vin’ subst., < ar. *yin*^u < lat. *vinum*, pentru gr. *κρασί*
pátru < ar. *pátru* < lat. *quattuor*, pentru gr. *τέσσερις*
murizo ‘muri’ < ar. *mor*^u < lat. *moriri*, pentru gr. *πεθαίνω*.

Alte cuvinte au fost atestate în zona estică a muntelui Olimp¹¹:
acrisus ‘acreală’ < ar. *acriş*^u < derivat de la *acru* + suf. *-iṣ*, pentru gr. *τυρόγολω*
anila ‘milă’ < ar. *nílă* < sl. *milū*, pentru gr. *παιδεμα*

¹¹ Vezi și Douga-Papadopulu, Tsitsilis 2006.

arițus < ar. *arīcū*¹² < lat. *ericius*¹², pentru gr. *σκαντζόχοιρος*
bárba < ar. *bárba* < lat. *barba*, pentru gr. *πυγούνι*
batáń ‘dârstă’ < ar. *bátán* < lat. *batualia*, pentru gr. μέρος με νερό, όπου χτυπούν
τα υφαντά για να πυκλώσουν
blúda ‘urticarie’ < ar. *blándā* < lat. *blandus*, pentru gr. αλγεινός
brjásca < ar. *brjásca* < lat. *brosca, pentru gr. βάτραχος
*caćula ‘căciulă’*¹³ < ar. *cáciulă*, cf. alb. *kësuljë*, pentru gr. καπάκι γούνα
cánura ‘canură’ < ar. *cánură* < lat. *cannula*, pentru gr. μάλλινη κλωστή
γνεσμέση στη ρόκα
*canutus ‘cărunt’*¹⁴ < ar. *cánutū* < lat. *canutus*, pentru gr. γκρίζος
*capúşa ‘căpușă’*¹⁵ < ar. *cápuşă*, cf. alb. *képushë*, pentru gr. τσιπούπι πλατι
cásă < ar. *cásă* < lat. *casa*, pentru gr. σπίτι
curnutus ‘cornut’ < ar. *curnutū* < lat. *cornutus*, pentru gr. αυτός που έχει κέρατα
dala ‘zară’ < ar. *dalā*, cf. alb. *dhallē*, pentru gr. βουνυρόγαλα
fócus ‘foc’ < ar. *focū* < lat. *focus*, pentru gr. φωτιά
gurgúla ‘gurgui’ < ar. *gurgúlū* < lat. *gurgulio*, pentru gr. στρογγθλή πέτρα
*gúşa < ar. gúşă*¹⁶ < lat. *geusiae*, cf. alb. *gušë*¹⁷, pentru gr. βρογχοκήλη
laj ‘negru’ < ar. *laj* < lat. *laius*, pentru gr. κόρακας
mútus ‘mut’ < ar. *mut* < lat. *mutus*, pentru gr. μονγγός
*pétur*¹⁸ ‘foaie de plăcintă’ < *pétură* < lat. *pitula*, pentru gr. Φιάλες, κομμάτι της
πίτας
*strunga ‘strungă’*¹⁹ < ar. *strungā*, cf. alb. *shtrunge*²⁰, pentru gr. πόρτα των
προβάτων
sóputus ‘izvor’ < *sóput* < bg. *šipot*, pentru gr. πηγή
vitul ‘vătui; ied de un an’ < ar. *vitúlū*, cf. alb. *vétlj(e)*²¹, pentru gr. κατσίκι μετα
ένα έτος.

Interesantă este pătrunderea în greacă a cuvintelor *straglátos ‘străgheată’* < ar. *strágllátū* < lat. *extra-coagulata* și *mârcátū ‘iaurt’* (< lat. *marcere* REW 5345), *úrda ‘urdă’*²² < ar. *úrdā*²³, cf., alb. *urdhë*, generale în aromână. *Straglátos* este

¹² Cf. Murnu 1902: 22: „din rom. provin ngr. αρίτζιος”.

¹³ Vezi și Brâncuș 1983: 53; Brâncuș 1995: 30; 56 atestă forma *căsuľă* ca „o încrucișare a termenului fârșerot *căčyă* cu corespondentul albanez”; Saramandu 1981: 395.

¹⁴ Vezi și Vătășescu 1997: 257.

¹⁵ Vezi și Brâncuș 1995: 31.

¹⁶ Cf. Meyer-Lübke 23; Murnu 1902: 25: „Din rom. provin ngr. γκούσα”

¹⁷ Vezi și Brâncuș 2012: 17.

¹⁸ Cf. alb. *petull* ‘foaie de plăcintă’.

¹⁹ Vezi și Brâncuș 1983: 117; Brâncuș 1995: 44; Saramandu 1981: 395.

²⁰ Vezi și Brâncuș 2012: 15.

²¹ Vezi și Brâncuș 2012: 15.

²² Vezi și Brâncuș 1983: 125.

²³ Tot din rom. provin ngr. *oírda* (Murnu 1902: 37), bg. *urda*, sb., slov., rut., ceh. *urda*, pol. *horda*.

folosit curent în terminologia culinară pentru comercializarea produsului specific aromânesc. Păstrarea termenului latinesc în aromână (cu sensul ‘a putrezi, a se macera’ din latină), față de dacoromână și de limbile balcanice, în care a pătruns *iaurt* (< tc. *yogurt*) demonstrează că aromâni au păstrat vechea rețetă de preparare a acestuia, nefiind nevoie să împrumute un alt procedeu, și, implicit, termenul pentru produsul finit. *Urdhë* este în albaneză un termen dialectal, ceea ce ar putea însemna că prezența lui în albaneză a fost întărītă de existența lui *urdă* în aromână, termen general românesc. Faptul că unii dintre termenii menționați în aromână au în albaneză forme dialectale influențate fonetic de cuvintele aromânești, ca și prezența acelorași termeni în dialectele grecești din Epir, confirmă constatarea făcută de Eqrem Çabej privind poziția centrală a aromânei, din punct de vedere geografic, în Peninsula Balcanică²⁴.

Observăm că în lista termenilor aromânești pătrunși în graiurile grecești din Epir și regiunea Pieria, cu excepția lui *şóput*²⁴, de origine slavă, toți sunt moșteniți din latină sau din substrat, fapt care arată vechimea termenilor aromânești. În formele grecești apar consoanele *č*, *ğ*, *ş*, *j*, inexistente în greacă, iar *δ* trece la *d*, de unde rezultă că termenii nu au fost adaptăți fonetic la sistemul limbii grecești. Existența acestor fonetisme în graiurile grecești de nord se explică printr-o importantă prezență aromânească în zonă. Este posibil ca aceste cuvinte să fi rămas de la o populație aromânească grecizată. Tot în acest sens amintim faptul că în graiurile grecești de nord, vocalele *e*, *o* în poziție neaccentuată se închid la *i*, *u* ca în aromână: *γεράματι* > *γιράματι* ‘bătrânețe’, *ἀλωνίζω* > *ἀλονίζω* ‘treier’. La nivel consonantic atestăm fonetismele *cl*, *gl*, specifice aromânei, pentru *cl*, *gl* din greacă: *κλαφταῖ* > *κλ'αφταῖ* ‘scâncesc’, *γονλιανός* > *γλ'ανός*. Fenomenul este semnalat pentru albaneză în dialectul tosc de Grigore Brâncuș pe baza *Atlasului dialectal al limbii albaneze*: „În aceeași zonă sudică, și grupul paralel *gl* (rostit *gʃ*) a evoluat la fel (I, h. 59b, vechiul grup *gl* în *gju* „genunchi”, *zgjua* „stup”, *i gjatë* „lung”). Am reținut reprezentarea pe hărți a grupurilor consonantice *kl*, *gl* pentru motivul că acestea s-au păstrat mai ales în satele locuite și de aromâni făreroți, în al căror grai, după cum se știe, *cl*, *gl* se rostesc *cʃ*, *gʃ*: *cʃaje*, *gʃemu25.*

O problemă interesantă privește cuvântul *sârmăniță* ‘leagăn’, a cărui origine este controversată: în DDA se spune că termenul provine din greacă, în timp ce în *Dicționarul etimologic al limbii grecești* al lui Triandafilidis se precizează că termenul provine din aromână. Identificăm în acest cuvânt partea finală *-iță*, care pare a fi un sufix diminutival, fără a se cunoaște cuvântul de bază.

²⁴ Çabej 1076: 3.

²⁵ Brâncuș 2012: 9.

GRAIUL FĂRŞEROT

În ceea ce privește graiul fărşerot, menționăm câteva particularități nesemnalate în lucrările anterioare.

Particularități fonetice

Vocale. În graiul fărșeroților *plisoṭ* [ă] sub accent urmat de nazale, se rostește atât ca ă nazalizat *săbătă*, *pŷăde*, cât și, mai ales, în prezent, ca [ã] *sămbătă*, *pŷăde*, (sâmbătă, plângere), ceea ce reprezintă o evoluție recentă.

În lucrările de specialitate se semnalează faptul că în graiul fărşerot nu există, în general, [a] protetic.

Graiul fărşerot	față de	graiul grămostean
<i>răy</i>	‘rău’	<i>arăy</i>
<i>rămăṇ</i> <i>u</i>	‘rămân’	<i>armăṇ</i> <i>u</i>
<i>raft</i> <i>u</i>	‘croitor’	<i>aráftu</i>
<i>vegI</i> <i>u</i>	‘veghez’	<i>avégIu</i>

Proteza lui *a* apare totuși în graiul fărşerot în cuvinte ca: *aráti* ‘rece’, *acúmpur* *u* ‘cumpăr’, *aspárg* *u* ‘sparg’, *aspár* *u* ‘sperii’, *alúmt* *u* ‘lupt’, forme pe care le-am înregistrat la fărșeroții din Albania. Fenomenul poate fi interpretat ca o evoluție recentă, paralelă cu cea înregistrată în grajurile aromânești care au [a] protetic.

Diftongi și vocalele scurte finale. În graiul fărșeroților *plisoṭ* vorbit astăzi în Albania, diftongii *ea*, *oa* se realizează ca é, ó: *fetă* ‘fată’ *sopi* ‘soare’. În ceea ce privește diftongul *ea*, am notat rostirea lui ca *já:fiátă*, fenomen nesemnalat până în prezent la fărșeroții *plisoṭ*, nici la cei stabiliți în Dobrogea, ceea ce ne face să considerăm că este vorba de o evoluție recentă. Surprinzător, am notat rostiri cu diftongul *oa*: *sóári*, în variație liberă cu ó. Rostirile cu *oa* nu au fost semnalate până în prezent la fărșeroții din Albania; este posibil să fie vorba de o evoluție recentă, o revenire la rostirea cu *oa*, sub influența fărșeroților *sopani*, care l-au păstrat pe *oa* netrecut la ó.

Reducerea diftongului *ea* la *a*, după [r], am înregistrat-o în forma *mutrám* (pentru *mutrágim*) ‘priveam’.

Consoane²⁶. În ceea ce privește consonantismul semnalăm următoarele fenomene: Trecerea lui *I* la *y*, *ȝ*, schimbare recentă semnalată parțial în graiul grămostean, am înregistrat-o pentru prima dată și în graiul fărșeroților *plisoṭ* din Albania: *fúρyi/fúρjí* ‘hoții’, *yaρ/yaρ* ‘peștriț’, *ursoýyi* ‘ursuleții’ pentru *furłi*, *łar*, *ursońłi* la ceilași aromâni.

²⁶ În acest subcapitol voi prezenta doar acele particularități de natură fonetică și schimbări care pot indica tendința în evoluția consonantismului acestui grai.

Semnalăm și următoarele forme, pe care le-am atestat izolat, la fărșeroții din Albania, pentru prima dată:

ntarbă ‘întrebă’, cu grupul *ntră* trecut la *ntăr*; *zdifeti* ‘desfăcu’ cu *zdi-* inițial pentru prefixul *dis-*; *d-avigăra* ‘de jur împrejur’ (pentru *d-avrigăra*), cu reducerea lui *vr* la *r* prin disimilare.

Morfologie. În domeniul morfologiei, semnalăm următoarele schimbări:

Articolul. Amuțirea lui [i] final din forma de genitiv/dativ singular a articolului hotărât enclitic la substantivele masculine: *a fićōñu*, *a lúpu*, *a băñbátu*. Fenomenul apare mai ales la fărșeroții *plisoṭ*. La fărșeroții *şópan* formele *a fićóruj* ~ *a fićóru* se află în variație liberă.

Verbul. În graiul fărșeroților, inclusiv la cei din Albania, se constată un fenomen recent, anume reducerea numărului de conjugări de la patru la trei prin trecerea verbelor de conjugarea a III-a, puțin numeroase, la conjugarea a II-a: *fátiře* → *fáťáři* ‘facere’; *spúniri* → *spuněři* ‘spunere’. De asemnea, unele verbe de conjugarea a IV-a trec la conjugările I sau a II-a. Verbele de conjugarea a IV-a slabă în -asc și verbele de conjugarea a IV-a tare trec la conjugarea întâi: (*avd⁴*) *avđáři* → *avđáři* ‘auzire’ și (*amuňásc⁴*) *amuňáři* → *amuňáři* ‘amuňire’, în timp ce verbele de a IV-a slabă în -esc trec la conjugarea a II-a: (*anúrđesc⁴*) *anúrđři* → *anúrđeřáři* ‘mirosire’, (*mutrésc⁴*) *mutříři* → *mutřeřáři* ‘privire’.

Forma de perfect compus 3 pl. a verbului *am* este *ar⁴*, față de *ay* în restul aromânei, probabil sub influența formei de pers. 3 sg. *ari*.

O particularitate a aromânilor *plisoṭ* din Albania este forma de ind. prez. pers. 1 sg. și 3 pl. *-est⁴* la verbele de conj. a IV-a slabă în -esc⁴: *mutrést⁴* față de *mutré⁴* ‘privesc’ la ceilalți fărșeroți, prin analogie cu forma de pers. a II-a sg.: *mutréšt⁴i* (probabil și sub influența formei de pers. a III-a sg. *mutřeášti*).

Formele *bim⁴* ‘bem’ și *biť* ‘beți’ (verb de conjugarea a II-a : *běři*), atestate la fărșeroți, inclusiv la cei din Albania, se explică prin analogie cu verbele de tipul *mutrím⁴*, *mutřít* (verb de conjugarea a IV-a trecut de la conjugarea a II-a: *mutříři* → *mutřeřáři*, aşa cum am semnalat mai înainte).

La ind. imperfect, forma de pers. a 2-a pl. este *cántát⁴* față de *cántář* în restul aromânei, devenind identică cu cea a perfectului simplu: *cántát⁴*. Observăm că s-a evitat confuzia cu forma de prezent, ajungându-se la confuzia cu forma de perfect simplu. În felul acesta, s-a marcat opoziția prezent–perfect : prez. *cántát* – impf., pf.s. *cántát⁴*.

Imperfectul verbului *a fi*, pers. a 3-a sg. este *ará* față de *irá*, la ceilalți fărșeroți și *ęará* în restul graiurilor, evoluție recentă la fărșeroții *plisóṭ* din Albania.

Adverbul. Folosirea adjecțivului *gjálă* fem. sg. cu valoare adverbială, având sensul ‘doar, numai’, e atestată numai la fărșeroți, în celelalte graiuri folosindu-se adjecțival :

graiul fărşerot

víni el^ugoálă ‘a venit numai el’

víniră e'l goálă ‘au venit numai ei’

víni ija goálă ‘a venit numai ea’

víniră gáli goálă ‘au venit numai ele’

celealte grajuri ale aromânei

víni el^ugól^u ‘a venit el singur’

víniră e'l góI ‘au venit ei singuri’

víni ea goálă ‘a venit ea singură’

víniră gáli góali ‘au venit ele singure’.

Lexicul. În cercetările noastre de teren la fărşeroţi am înregistrat câțiva termeni neatestaţi în DDA:

bácavă ‘(despre lâna oilor) de culoare roșcată’

biłc^u ‘loc’ (etimologie necunoscută)

bizbíI^u ‘fluier’ (etimologie necunoscută)

călămişte ‘porumbiște’ (der. de la *călămi*)

cójă ‘strâmt, îngust’ (< alb. *koce* ‘trestie subțire’)

cutură ‘bucată de brânză’ (< tc. *guioeuturi*)²⁷

grámbă ‘pir’ (etimologie necunoscută)

gumitică ‘cană de băut apă’ (probabil derivat de la *gumétă* ‘jumătate’)

láfi ‘bârfă’ (< alb. *lafe*)²⁸

*scăndrămă*²⁹ ‘podea’ (de la *scăndură*)

síne ‘sine’ (lat. *se+ne*)

vič^u ‘vițel’ (< alb. *viç*).

sensuri neatestate în DDA:

ancúń^u ‘fumez; ațât (focul) în celealte grajuri’ (< lat. *in-cunneare)³⁰ ;

blánă ‘bucată de brânză’ (< sl. * *blana*)

parmaticó ‘copil deștept (precoce)’ (< gr. *πλιματικός*)

*pipiriṭă*³¹ ‘ardei’ (derivat din *pipér*, în DDA); noi credem că e un derivat de la radicalul gr. *πιπέρι* ‘ardei’

ρυζίκε ‘minune’ (< alb. *rrufé*)³²

*sámítă*³³ ‘pâine proaspătă’ (< tc. *simit*)

sărúnă ‘oraș’ (< *Sărună*)³⁴

dádă ‘bunică’, cf. srb. *dada*, alb. *dadē*, tc. *dady*. DDA îl înregistrează numai cu sensul de ‘mamă’, păstrat în vorbirea fărşeroşilor *şópań*,

átă ‘mama’, cf. alb. *atë* ‘tată’, pl. ‘părinți’, împrumut recent la fărşeroşii din Albania.

²⁷ Cf. alb. *kuturú*.

²⁸ Termen dialectal în albaneză, cu sensul ‘vorbă, trăncăneală, bârfă’; cf. tc. *laf*.

²⁹ Formă creată după modelul *căldărmă* ‘caldarâm’, prin contaminare cu *scăndură*..

³⁰ Etimologie necunoscută în DDA.

³¹ Pentru *pipiriṭă* DDA nu atestă sensul de ‘ardei’. Este atestat sensul ‘solniță’.

³² Sens neatestat în DDA; atestat *TSar*.

³³ *Sámítă*, inițial însemna ‘pâine făcută cu maia din năut’.

³⁴ DDA afirma „cuvânt inexistent”, folosit cu valoare poetică. Cuvântul e prezent și astăzi în vorbirea fărşeroşilor *şópań* cu sensul ‘oraș’.

Cățiva termeni înregistrați de noi prezintă interes privind concordanțele cu albaneza:

bánă, ‘viață’. DDA pune sub semnul întrebării originea directă din albanezul *banë*, care în albaneză (învechit) semnifică ‘locuință, colibă ciobănească’. În albaneză există verbul *banoj* cu sensul ‘a locui, a viețui’, de la care, probabil, pe teren aromânesc, s-a realizat un derivat regresiv *bană* cu sensul ‘viață’.

çilimqán, înregistrat de DDA numai cu sensul ‘băiat’, l-am atestat cu sensul vechiului albanez *çilimi* ‘copil (3–8 ani), fiu’.

fuméy, pl., *fuméyä* ‘copilul, copiii dintr-o familie’ < lat. *familia*. Pentru sens, comp. alb. *fëmije*³⁵ ‘copil’ (din latină), cu același sens ca în aromână prin *fuméy* înțelegem ‘totalitatea copiilor dintr-o familie’.

gigáá (invariabil), s. alb. *xhixha* ‘scânteie’: *Nu tə-aprqákí di foc* ⁱⁱ, *qásti gigáá* ‘nu te apropiu de foc, este scânteie’.

úmplu ‘implinesc (anii)’, cf. alb. *mbush* ‘implinesc (anii)’: *Mini úmplu j yññít ań*, cf. *Unë mbusha njëzet vjet*.

nou, *nái* a dobândit sensul de (tânăr), fiind un calc semantic după albanezul *i ri* ‘1. nou; 2. Tânăr’; la fel și grecescul *véoç*; termenul apare și în sintagma *nvęástă náu* ‘nevastă Tânără’.

O altă categorie o reprezintă cuvintele de origine latină comune cu albaneza, neînregistrate ca fomă sau ca sens în alte graiuri; cuvintele sunt înregistrate și comentate pentru aromână, în general, de Cătălina Vătășescu (1994)³⁶:

cáni ⁱⁱ ‘a citi’, alb. *këndoј* (< lat. *cantare*), în alte graiuri: *giváséscu* (< gr. *διαβάζω*)

númir ⁱⁱ ‘a număra’, alb. *numéroj* (< lat. *numerare*), în celealte graiuri: *misúr* ⁱⁱ (< lat. *mensurare*)

scriir ⁱⁱ ‘a scrie’, alb. *shkruaj* (< lat. *scribere*), în alte graiuri: *nyrapséscu* (< gr. *γράφω*)

sámł ⁱⁱ ‘sfânt’, alb. *i shëntjë* (< lat. *sanctus*), în alte graiuri: *aγ* ⁱⁱ (< gr. *ἄγιος*).

Cățiva termeni comuni cu albaneza, înregistrați de noi la fărșeroții din Albania, au fost discutați recent de Gr. Brâncuș, în studiul *Atlasul lingvistic al albanezei. Concordanțe cu româna*, publicat în FD, XXXI/ 2012: 5–19.

barq ⁱⁱ ‘alb’, alb. *barde*

daş ⁱⁱ ‘drag’, alb. *dash* ‘berbec’; în aromână avem de-a face cu evoluție semantică, la început termenul semnifica ‘mielul preferat’

şútă ‘oaiă fără o ureche’, alb. *shutë*.

S-au păstrat, de asemenea, foarte bine, în dialectul aromân, termeni de origine latină în domeniul prelucrării lânii și a țesutului la războiul de țesut: *tes* ⁱⁱ ‘a țese’ < lat. *texere*, *urđasc* ⁱⁱ ‘urzesc’ < lat. *ordire, fus* ⁱⁱ ‘fus’, lat. *fusus, fúrcă* ‘furcă’ < lat.

³⁵ Vezi și Brâncuș 1999: 84 „femeie avea până în secolul al XVI-lea sensul *familie, casă*, înțelegându-se toți membrii unei familii, ori numai soția și copiii” și Vătășescu 1997: 17.

³⁶ Vătășescu 1997: 45, 441.

furca, spătă ‘spată’ < lat. *spatha*, *lītā* ‘lită’ < lat. *licia, cárū* ‘caier’ < lat. *caius, *glemū* ‘ghem’ < lat. *glemus, *torcū* ‘torc’ < lat. *torquere* etc., termeni generali în aromână.

Se știe că aromâna a păstrat din latină câțiva termeni, neîntâlniți în dacoromână, pe care i-am atestat în graiul fărșerot: *amíntū* ‘a câștiga (bani); a naște’ < lat. *augmentare*; *dimāndū* ‘a trimite vorbă; a chema’ < lat. *demandare*; (*mi*) *dirínū* ‘a se chinui’ < lat. *delirare*; (*mi*) *dəápīrū* ‘a dispera; a-și smulge părul’ < lat. *depilare*; *săríní* ‘locul unde se pune sare pentru oi’ < lat. *salinea (pl. *salinae*), care apare și în albaneză sub forma *shëllirë* ‘saramură’; *ápiră* ‘răsare soarele’ < lat. *aperire; *təáfiră* ‘năut’ < *cicer, -rem*; *suéIū* ‘lâna care se tunde de pe burta oii’ < *sub-illia*; *uínă* ‘ovina’ < lat. *ovina*.

Un grai aparte au aromâniile așezați în Republica Macedonia, localitatea Muloviște, din apropierea orașului Bitolia. „Ca înfățișare, afirmă Th. Capidan, ei nu se deosebesc de aromâni grămusteni în mijlocul căror trăiesc. Numai graiul lor este puțin deosebit. [...] Ei sunt oameni inteligenți, muncitori ca toți aromâni, și foarte întreprinzători”³⁷. Theodor Capidan, ocupându-se de originea meglenoromânilor, pe baza unui element din graiul muloviștenilor și gopeșenilor, anume rostirea lui *i, ā* sub accent ca *o*, a presupus că „tulpina acestor aromâni ar ținea de megleniți”. În graiul fărșeroților originari din Albania, *ă*, accentuat în poziție nazală, uneori, în vorbire se pronunță ca *o* deschis.

Tache Papahagi³⁸, în studiul *Originea Muloviștenilor și Gopeșenilor în lumina unor texte*, publicat în „Grai și suflet”, IV, 1923, p. 195–256, afirmă că desprinderea din grupul megleniților a muloviștenilor ar fi avut loc în secolul al XVI-lea.

Particularități fonetice

În vocalism

e : ă

După *t* < *c* trecerea lui **e** la **ă** are loc, în graiul din Muloviște, numai în forma *ačál* < *eccum illum*, ca și cum *t* ar proveni din *t*: *să-I' da fićórlu ačál* „sâ-i dea băiatul acela”, *s-duse pi lócul ačál* „se duse în locul acela”.

Tot în această formă: *čál* se întâlnește și în Ohrida³⁹.

ea : ę

În textele înregistrate, diftongul *ea* apare în variație liberă cu **ę**: *fęti* dar și *fęái*; *dędi* pentru *dęádi*.

Sunt și cazuri când apare *ea* după *s* (rostit moale): *asęáyo* „şa”.

³⁷ Capidan 1932: 19.

³⁸ Papahagi 1923: 195–256.

³⁹ Weigand 1895: 72.

uă : ă

Acest tip de monoftongare apare numai în graiul din Muloviște la substantivele terminate în -uă: *ńo* pentru *năuă* ‘nea’, *g'ițó* pentru *g'ițăuă* ‘vițică’.

În consonantism**g: j**

Particularitatea fonetică care deosebește graiul aromânilor din Muloviște de restul aromânei este rostirea lui g ca j: *ajutór* pentru *ağutór*, *joc* pentru *góç* etc. Prin urmare, în graiul din Muloviște avem j pentru g ca în dacoromână etc.

đ: z

Un fenomen specific este trecerea lui đ la z: *Dumnezău* pentru *Dumniđău*, *fuz* pentru *fuđ*, „fugi”, *traz* pentru *trađ* ‘tragi’, *márzine* pentru *márđine* ‘margine’ etc.

șt: șc

Redarea lui șt ca șc este o particularitate a graiului din Muloviște care se regăsește în graiul din Crușova: *zburášci* „vorbește”, *vluhutgášci* „aromânește”.

Particularități morfolactice. Articularea substantivelor masculine este ca în dialectul dacoromân: *bărbátul* și *bărbát'l'* în loc de *bârbâltu* și *bârbâtl'i*. În urma amuțirii lui -u final, se păstrează tipul mai vechi de articulare, care se identifică cu acela din dacoromână: *anul*, *ausáticul*, *mușátul*, *cápul*, *pápul* etc. Acest fel de articulare se întâlnește foarte des la scriitorii din secolul al XVIII-lea, în special în *Codex Dimonie*: *epíscopul*, *lúpul*, *jócul*, *mésul*⁴⁰.

Pronumele nehotărât „tot, toți”, apare în forma *tot*, *tqátă*, *tót*, *tqáte*, formă apropiată de cea din graiul fărșeroților din Albania, în loc de *tut*, *tútă tuț*, *túti* la ceilalți aromâni⁴¹.

În ceea ce privește unele **aspecte etnografice** din zonele cercetate, menționăm jocul *aruyućarii*, echivalentul *căiuților*. În localitatea aromânească Vlahoclisura, pe care am vizitat-o, acest joc îl practică, în noaptea de Anul Nou, tineri în port de soldați cu mască pe față. Semnificația este aceeași ca în cazul căluților din spațiul dacoromân, aceea de ritual de trecere. Termenul *aruyućar*⁴² are la bază cuvântul grecesc *άλογος* ‘cal’. La fărșeroți termenul apare sub forma de *liyućar*, care susține această etimologie.

În dimineața Anului Nou, băieții se fac *liyućari* sau *aruyućari*, își pun o mască cu o coadă de vulpe în vîrf, o trag peste față și mai pun o coadă de vulpe în spate, după care se duc în mijlocul satului și joacă, sunând cu clopoțeii. Abia apoi urmează colindul prin case. În Vlahoclisura tinerii se îmbracă în costum de soldat⁴², își pun o mască pe față și poartă săbii de lemn. Se strâng în cete și pornesc

⁴⁰ Cf. Nevaci 2009: 134–146.

⁴¹ Nevaci 2007: 90.

⁴² Brâncuș 2004: 48 și Brâncuș 1991: 111: *călăraș* în limba română semnifică și ‘soldat de cavalerie’.

pe la case petru a ura. Ceremonialul presupune lovitură săbiilor și săritul peste foc. Recent au fost primite și fetele în cetele de *liyucărî*. „Un alt obicei interesant este și acela cunoscut la păstorii din Pind sub numele *aruguciari* sau *liguciari*, care se identifică cu *Călușarii* de la noi. În ziua de Anul Nou se formează cete de tineri în fiecare comună, travestiti în fel și chip, purtând clopoțe de diferite mărimi, cu masca pe față și îmarmați cu măciuci și săbii de lemn, aleargă din casă în casă spre a strânge daruri”⁴³.

În multe dintre localitățile vizitate se practică obiceiul Sânzienelor, numit în aromână *Taianí* (cu sensul de ‘Sfântul Ion’, echivalentul *Sânzienelor* din dacoromână). I.-A. Candrea afirmă că în dacoromână termenul *Sânziene* provine din *Sanctus/a dies Johannis*). Interesantă este, aşa cum a arătat Grigore Brâncuș⁴⁴, concordanța cu alb. *Shēngjiin*, termen provenit din lat. *Sanctus Johannes*. În aromânescul *Taianí*, *ta* (fem.) provine din lat. *Sancta* din *Sanctus/a dies ....* Corespondentul lat. *Johannis* este în aromână *Ianí* ‘Ion’, formă adaptată după gr. *Iávvη*. Semnificația magică este aceeași ca în spațiul dacoromânesc. Sărbătoarea Taianí se ținea în ziua de 23 iunie. Pericle Papahagi⁴⁵ afirmă că grecii, bulgarii, sărbii și albanezii nu cunosc această sărbătoare.

La Vlahoclusura în ajunul zilei de 23 iunie femeile porneau în căutarea unei plante numite *cusiță* ‘ferigă’ și o acopereau cu frunze pentru a nu-i fi luată de altă femeie. Atunci când găseau planta căutată, o însemnau, adică fiecare femeie legă planta găsită cu un șnur roșu, apoi culegeau sulfina, pe care o foloseau la împodobirea găleții în care aruncau *cusiță* împletită în cunună. După ce găleata era ornată cu flori, se mergea la trei izvoare, *sópati*. La fiecare *sópat*, cât timp se lăsa apă, se interpreta un cântec ce a intrat în ceremonialul de nuntă: „Úmple sóră, věársă frate”. La miezul nopții găleata, în urma unui ritual, era „condusă la culcare”. În dimineața zilei de 24 iunie fetele mergeau și luau *cusiță* din găleată și o împleteau în cozi pentru ca părul să crească mai frumos. Însoțite de băieți, care purtau săbii din lemn, mergeau la casele oamenilor să dea apă din găleata în care a fost planta; pentru această apă ei primeau un ban de argint. Cine bea apa în care a dormit *cusiță* nu se îmbolnăvea tot anul, femeile devineau fertile, iar fetele își găseau ursul.

Fetele din satele din jurul orașului Veria (Grecia) împodobesc găleata cu piese de argint din port. Când se întâlnesc două cete, schimbă câte un ban de argint, spunând că podoabele de argint spălate cu apă de la Taianí nu se mai înnegresc.

În jurul Avdelei, în timp ce femeile desfășoară ritualurile de Taianí bărbații petrec și ei într-un mod diferit. Ei îl îmbracă pe unul dintre ei în mireasă, îl urcă pe un măgar și îl plimbă pe la fântâni – trei fântâni – unde îl pun să se închine. Tot drumul se trag focuri de pușcă. După ce încheie acest drum, se duc în centrul satului (*misuhóri*) și joacă. Seara merg prin sat cântând: *Taianí ianizmáta* ‘Taianí înmiresmata’:

⁴³ Capidan 1942: 83.

⁴⁴ Brâncuș 1999: 54; Brâncuș 2004: 167–169. Vezi și Vătășescu 2009: 193–202.

⁴⁵ Papahagi 1900: 29.

taγaní⁴⁶ janízmata⁴⁷ /
 cócâza⁴⁸ ş-ma nícâza⁴⁹ /
 ju nkisíş⁵⁰ diń tç-adrás⁵¹ /
 nkisíş la náuł'i frať, /
 náuł'i⁵² frať, ninsurát, niisusít⁵³ /
 s-nu tâ párá arău, gâleátâ sor^u⁵⁴ /
 câ múlti şóputi⁵⁵ nu ti-alágám^u⁵⁶ /
 câ di vęárâ⁵⁷ ma s-bânám^u
 ma múlti va ti-alágám^u //

[Tana_al^u Hrîsta, 53 ani; Vlahoclisura, Grecia]

Cele două fapte etnografice, *Sânzienele* și *Căiuții*, evidențiază o moștenire latină comună la români nord- și sud-dunăreni, care, în cazul Sânzienelor, se regăsește și la albanezi.

GRAIUL GRĂMOSTEAN

Particularități ale graiului grămostean

Fonetica și fonologie

Vocale. Sistemul vocalic al graiului grămostean are 7 unități (*a, e, i, ā, ī, o, u*), existând opozitia între *arău* ‘rău’ și *arăd* ‘rău’ *arăd* ‘obiceiuri’ și *arăd* ‘râzi’.

O particularitate a graiului grămostean (și a celor mai multe graiuri) este păstrarea lui [u] final asilabic ([u] scurt final) după orice cuvânt care se termină într-o consoană: *cap* *u*, *bun* *u*, *dor* *u* etc. Acest [u] se rostește plenison când cuvântul se termină în grup de consoane: *lémnu*, *sémnu*, *cándu*, *cántu* etc. Acestei reguli i se supune și [i] final (rostit [ī] după consoane dure): *plánđi* [= plângi], *múnđi* [= munți] etc.

⁴⁶ *taγaní* ‘Sânzienie’, formă în care se recunoaște (*ta*) < *(s)*ta* (< lat. *sancta*) + gr. *Aἴγιαννιον* ‘Sanctus Johannis’ (cf. DDA 620, s.v. *Γλαῦπη*).

⁴⁷ *janízmata*, cuvânt neidentificat.

⁴⁸ *cócâza* ‘măcesc, fruct’, cf. alb. *kokëzë*.

⁴⁹ *nícâza* ‘micuță’ < *níca* + suf. diminutivul -ză.

⁵⁰ *nkisíş* ‘porniș’ < gr. *κρίνω*.

⁵¹ *ń -tç-adrás* ‘mi te-ai gătit’, construcție cu dativ etic; *adár* *u* ‘fac’ (< lat. *dolare*), cf. dr. *dura*.

⁵² *náuł'i* ‘cei nouă’, numeral substantivizat, format din num. *náyu* + art. -*ł*.

⁵³ *niisusít* ‘nelogodită’; *isusésc* *u* ‘logodesc’ < gr. *ισατάζω*.

⁵⁴ *sor* *u* ‘soră’ (< lat. *soror*), formă etimologică.

⁵⁵ *şóputi* ‘șipote, izvoare’ < sl. *šipútě*.

⁵⁶ *alágám* *u* ‘alergarăm’ (< lat. **allargare*), folosit tranzitiv: *nu tj-alágám* *u* ‘nu te-am dus, nu te-am plimbat’.

⁵⁷ *di vęárâ* ‘la vară’, loc. adv.

În graiul grămostean, spre deosebire de cel fărșerot, este mult mai frecventă proteza vocalei [a] la cuvinte care încep îndeosebi cu consoanele [r] și [l]: *aráu* ‘râu’, *armán* ‘aromân’, *alíngu* ‘ling’, *arád* ‘râd’, *aliékescu* ‘lipesc’, *aúmbrá* ‘umbră’ etc.

În poziție neaccentuată, vocalele de deschidere medie [e, ā, o] apar în variație liberă cu vocalele închise corespunzătoare [i, ī, u], realizându-se, de obicei, ca vocale închise: *fíčór*, *pádúri*, *lupátā* etc.

După consoane palatale, rostite moale, se neutralizează opoziția între *e* și *ā*, *i* și *ī*, arhifonemele realizându-se ca *e*, *i*: *šed* ⁴, *mqaši* (sg. = pl.).

Diftongii *ea* și *oa* se păstrează: *mqárá* ‘moară’, *féátá* ‘fată’.

Consoane. În graiul grămostean s-au depalatalizat consoanele *t'* și *d'* din cadrul alternanțelor *c~t'* și *g~d'*: *pórtá* înseamnă atât ‘porți’ cât și ‘porci’.

La finală de cuvânt consoanele sonore își pierd sonoritatea în graiul grămostenilor din Bulgaria (sub influență slavă): *slap* ⁴ ‘slab’, *asút* ⁴ ‘asud’. La aceiași grămosteni *I>j*: *jaŋu* ‘iau’, *jépur* ⁴ ‘iepure’, *gájıná* ‘găină’ etc., față de *laŋu*, *lépur* ⁴, *gájıná* la ceilalți aromâni; tot aşa *c!*, *g!>K*, *g:* *kem* ⁴ ‘chem’, *gém* ⁴ ‘ghem’, față de *c!em* ⁴, *g!em* ⁴ la ceilalți aromâni.

Morfologie

Substantivul

Forma de genitiv-dativ a numelor feminine de persoană este *a dádálej* ‘(a) mamei’, *a féátálej* ‘(a) fetei’, față de *áli dádi*, *áli féáti* în alte graiuri.

În urma asurzirii consoanelor în poziție finală, alternanțele se realizează diferit în graiul grămostenilor din Bulgaria: *slap* ⁴ ‘slab’ ~ *slaK* ‘slabi’, față de *slab* ⁴ ~ *slag*, în restul graiurilor.

După consoanele palatale, rostite moale, se neutralizează opoziția singular – plural la unele substantive feminine terminate în ș moale, ca în Oltenia de nord-est: *úși* ‘ușă; ușî’, *mqaši* ‘babă; babe’.

Articolul

Articularea substantivelor masculine: *ómlu* ‘omul’, *fíčórí* ‘feciorii’, față de *ómu*, *fíčóri*, la fărșeroți.

Unele dintre aceste substantive cunosc o dublă modalitate de articulare, atât cu articol hotărât enclitic, cât și cu articol hotărât proclitic:

al ⁴ *aus* ⁴ → *a aúšuluj*

áli nvéásti → *a nvéásti* *lej*.

Numele proprii de persoană cunosc o articulare mixtă, primind articol hotărât enclitic la plural și la nominativ-acuzativ singular, și articol hotărât proclitic la genitiv-dativ singular:

masculin sg.

feminin sg.

N. Ac. *Hálcul* ⁴, *Téŋlu*, *Nículu*

Maria, *Chiráta*, *Limbéáda*

G. D. *al* ⁴ *Hálcu*, *al* ⁴ *Téŋu*, *al* ⁴ *Nícu*

áli Marií, *áli Chiráta*, *áli Limbéádi*.

Numele de familie folosite ca plural colectiv se articulează astfel:

N. Ac. *Libańlī, Pítanlī*

G. D. (a) *Libańlór ɿ, (a) Pítanlór ɿ.*

Adjectivul. Gradele de comparație

Comparativul se exprimă cu ajutorul adverbului *ma* (< lat. *magis*) sau *cáma* (< *ca + ma*) ‘mai’: *ma bun ɿ, ma mușát ɿ, cáma bun ɿ, cáma mușát ɿ*.

Superlativul cunoaște opoziția relativ-absolut în graiurile fărșerot și grămostean, opoziție pe care alte graiuri din dialectul aromân nu o au. Superlativul relativ se formează în două feluri:

- a) prin articularea enclitică a adjecțivului de la comparativul de superioritate (în funcție de context): *cáma búnlu, cáma mușáta*
- b) cu ajutorul adverbului *naí* (împrumutat din slavă), care precede adjecțivul articulat: *naí(ma) búnlu*.

Superlativul absolut se formează cu ajutorul adverbului *múltu* (+ adjecțiv nearticulat): *múltu búnă, múltu mușát ɿ*.

Complementul comparativului se construiește cu prepoziția *di* ‘decât, ca’: *ma bun di mini [= mai bun decât mine]*.

Pronumele

Particularități ale *pronomelui personal*:

La persoana I, pronumele personal are forma *jo*, față de *míni* la fărșeroți.

În unele graiuri grămostene, forma de nominativ *jo* se folosește și la acuzativ:

N. *jo mác ɿ* ‘eu mânânc’; Ac. *þínu la jo* ‘vino la mine’.

Forma accentuată de dativ este precedată de *a* invariabil: *a néja* ‘mie’, *a téjá* ‘ție’, *a lor ɿ* ‘lor’ etc.

Pronumele reflexiv. Pronumele reflexiv de pers. a II-a sg.: D. Ac. *þă*, față de *þt, t* la fărșeroți.

Pronumele relativ-interrogativ. Se cunosc următoarele pronume personale relativ-interrogative: *cari* ‘care, cine’, *ti* ‘ce’ și *cât ɿ* (*cât ɿ, cáti, cătă, căti*). Dintre acestea *ti* este invariabil, iar *cât ɿ* sunt deosebite după gen și număr. *Cari*, singurul pronume relativ-interrogativ cu flexiune casuală, este invariabil după gen și număr (N. Ac. *cári*; G. D. *a cúri*).

Pronumele negativ. În graiul grămostean apar următoarele pronume negative, folosite invariabil: *tívá*, ‘nimic’ *várnu* ‘nimeni’, *cánâ* ‘nimeni, niciunul’.

Pronumele demonstrativ de apropiere cunoaște formele: N. Ac. sg. *aéstü, aéstî*, pl. *aéştî, aéstî*.

Pronumele (și adjecțivul) posesiv cunoaște următoarele forme specifice graiului grămostean:

Pers. I sg. *a meɿ, a mçä, a nóstü, a nqásťä*; pl. *a mej, a mçáli, a ností, a nqásti*.

Pers. a II-a sg. *a tăɿ, a táu, a vóstü, a vqásťä*; pl. *a tăj, a táli, a vóşťä, a vqásti*.

La persoana a III-a se folosesc formele de genitiv ale pronomelui personal: *a luiɿ, a lëj, a lor ɿ*.

Exemple: *cál-y- a mey, fexátile a nóstí* etc.

Sunt folosite ca adjective posesive următoarele forme enclitice de singular ale pronumelui posesiv, ce apar pe lângă substantivele care denumesc grade de rudenie (un singur posesor) și cunosc flexiunea, deosebind N. Ac. de G. D.:

N. Ac.: *fráti-nú, dádá-mę̄, tátă-tu, sor-ta, tátă-su, sor-sa*

G. D. *a fráti-nú(j), a dádá-mę̄(j), a tátă-tu(j), a sor-ta(j), a tátă-su(j), a sor-sa(j)*.

Dativul posesiv. În poziție encitică, se folosesc și formele neaccentuate ale pronumelui personal: *fumę́l-ń* ‘copiii mei’, *cásá-t* ‘casa ta’, *fexáta-ł* ‘fata sa’ (uneori și *cásá-nă* ‘casa noastră’, *avę́rę̄a-vă* ‘aveara voastră’).

Numeralul

În graiul grămostean, apare o formă de feminin la numeralul *trej*: fem. *tréjii* (< lat. *tria*), atestată în italiană și păstrată până azi în dialectele italiene meridionale. O formă de feminin se întâlnește, de asemenea, în albaneză: masc. *tre*, fem. *tri*; în greaca actuală există o formă de masculin-feminin (*τρεῖς*), diferită de cea de neutru (*τρία*). Forma de feminin *tréjii* apare și în componența numeralelor compuse. (Pentru întreaga chestiune, vezi Saramandu 1996: 207–215). Remarcăm prezența în dacoromână, dialectal, a unei forme de feminin a numeralului *trei* în componența numeralelor colective: *tőate trele*, sau distributive: *câteși trele*.

Verbul

Se remarcă alternanța *sc/sf* în flexiunea verbală: *créscu ~ créștā* ‘cresc ~ crești’, *múscu ~ múştā* ‘mușc ~ muști’, față de *sc/sf* la fărșeroți și la pindeni: *cresc ȳ ~ creștī, mușc ȳ ~ muștī*.

Vitorul este un timp analitic format din *va* (forma de persoana a III-a singular a auxiliarului *voj* ‘vreau’) și *conjunctivul prezent* al verbului de conjugat: *va s-căntu, va s-căntă, va s-căntă, va s-căntám ȳ, va s-căntát, va s-căntă*.

Lexicul

Kivérnisi ‘guvern’ (< gr. *κυβέρνηση*)

ájcă ‘smântână’ (< alb. *ajkē*)

adŷséscu ‘a răsturna conținutul, a goli’ (< gr. *αδειάζω*)

afránđă ‘fragă’ (< lat. *fraga*)

angârlím ȳ ‘a se cățăra’ (< ?)

angăldáséscu ‘a înțelege, a pricepe’ (neatestat DDA)

apărñescu ‘porni’ (< vsl. *porinoti*)

apudidéscu ‘podidi’ (< vsl. *podūtiti*)

aríză ‘prosop’ (< alb. *rizē*)

armírá ‘saramură’ (neatestat DDA)

azdiséscu ‘a exalta’ (< tc. *azdırmaç*)

bâldâséscu ‘a extenua’ (< tc. *bayıltmak*)

- barbútă* ‘prosop’ (neatestat DDA)
bârgâdán *u* ‘mămăligă’ (< bg. *bûrkadanú*)
blízni ‘gemeni’ (neatestat DDA)
cámat ‘scul de lână vopsită’ (< it. *camata*)
cápit ‘lână tunsă de pe capul și de la coada oii’ (< lat. **capitare*)
câstâni ‘castană’ (< lat. *castanea*)
čiurutipséscu ‘a degenera’ (< tc. *çüruütmek*)
dăinséscu ‘a rezista’ (< tc. *dayanmak*)
distiméli ‘batistă’ (< tc. *dest-mal*)
dódâ ‘mătușă’ (< ? DDA)
čirníč ‘dud’ (< bg. *černica*)
fúrnu ‘cuptor’ (< lat. *furnus*)
ilácâ ‘prosop’ (< ? DDA)
iprákí ‘plăcintă cu brânză’ (< tc. *yaprak*)
lâhúri ‘broboadă’ (< tc. *lahuri*)
Kítcâ ‘floare’ (< bg. *kitka*)
pâträgán ‘pătlăgică roșie; roșie’ (< tc. *patlican*)
pipérca ‘ardei gras’ (< bg. *piperka*)
şumác *u* ‘frunziș’ (< bg. *şumka*)
afiliséscu ‘a folosi’ (gr. < *ώφελω*)
umúti ‘speranță’ (< bg. *umutú*)
urmáni ‘pădure în câmpie’ (< tc. *orman*)
vidéálâ ‘lumină’ (< bg. *vidělo*)

Aspecte etnolinguistice

Baterea alviței (*halviței*) reprezintă un obicei de Lăsata-Secului, de *Prăsini* (< *quadragesima*), cf. dr. *păresimi*, de fapt o ceremonie practicată și în România, în sudul țării: alvița, legată cu o sfioră, este plimbată prin fața tinerilor care, cu mâinile legate la spate, încearcă să-o prindă cu gura. Cei care reușesc mușcă din ea, își pun o dorință, crezându-se că vor fi însoțiti de noroc și împliniri, iar tinerii se vor căsatori.

[Hásca⁵⁸]

[T11 G]

cându șarám nít fțeam⁵⁹ hásca / cându alâsám⁶⁰ preásin⁶⁰ / nínti di Păsti // șasi stâmán⁶¹ nínti di Păsti // s-aduná tútâ sója⁶² la páplu⁶³ ș-la mája⁶⁴ // noj n-adunám⁶⁵ la páplu di párte a tátânuj / yinéá frâtl-i-al⁶⁶ táti / fraț surârl d-e-a luj / ș-cu nipót⁶⁷ i // n-adunám⁶⁸ náuâ nipót / pátru făati ș-ținți fcorl // cáma măr⁶⁹ ș-cáma nít // jo șarám⁶⁹ di mési⁷⁰ // hásca s-făteá cu oj / páplu ligá un⁷¹ oj cu șoárâ⁷² și-l⁷³ tânéa nsus⁷⁴ / s-nu putém⁷⁵ s-agundém⁷⁶ cu gúra la el⁷⁷ / óulu s-miná⁷⁸ tu șoárâ / na stânga // na ndreápta // ș-noj nu puteám⁷⁹ s-lu acâtm⁸⁰ cu gúra // pánâ tu sóni⁸¹ un⁸² di noj lu-acâtâ și s-hârséa⁸³ múltu // alánțâ sâ nviriná⁸⁴ // únâ qárâ lu-acâtâj jo / ș-páplu n-urâ: «cu sănâtati» // lóaj ojlu și-l tânúj / nu-l măcái únâsunâ⁸⁵ // mána mi lo m-bratâ ș-mi bâsé⁸⁶ / a néja⁸⁷ n-criscú ínima d-e-ahâtâ⁸⁸ vréari⁸⁹ //

[Iáni al⁹⁰ Múși, 50 de ani; Livezi, Grecia]

Concluzii. În unele privințe se confirmă constatăriile anterioare privind particularitățile grajurilor cercetate de noi. Am întâlnit fenomene noi (evoluții

⁵⁸ *hásca* [lit.] ‘căscatul gurii’; obicei de Lăsata Secului (cu 40 de zile înainte de Paște) când se bate halviță; de la *hásca* ‘a căsca’ (< lat. **cascare*; cf. și gr. *χάσκω*).

⁵⁹ *fțeam* ⁶⁰ ‘făceam’ cu sincopă, față de *fățeam* ⁶¹ la fârșeroți.

⁶⁰ *alâsám* ⁶¹ *preásin* ‘lăsam păresimi, lăsam sec’

⁶¹ *stâmán* ‘săptămâni’, cu haplogenie, față de *săptămâñ* în alte grajuri.

⁶² *sója* ‘neamul’ (< tc. *soy*), general în aromână.

⁶³ *páplu* ‘bunicul’ < lat. *pappus*.

⁶⁴ *mája* ‘bunica’, cf. sb *maja* ‘bunică’ (DDA, s.v.).

⁶⁵ *cáma măr* ‘mai mari’, comparativul de superioritate cu adj. la plural *măr*, față de *mar* la graboveni.

⁶⁶ *di mési* ‘mijlociu’; *mési* ‘mijloc’ < gr. *μέση*.

⁶⁷ *șoárâ* ‘sfoară’, etimologie necunoscută.

⁶⁸ *s-miná* ‘se mișca’ < lat. *minare*; face parte din fondul de termeni latini păstrați în aromână).

⁶⁹ *acâtm* ⁷⁰ ‘prindem’ (< lat. **accaptiare*); cf. dr. *agăta*.

⁷⁰ *pánâ tu sóni* ‘pánâ la sfârșit’; *sóni* ‘sfârșit’ < tc. *son*.

⁷¹ *s-hârséa* ‘se bucură’; *hârsescu* < gr. *χαίρω*.

⁷² *sâ nviriná* ‘se supărău’; *nvirin* ⁷³ < lat. *in-verenare*, păstrat în aromână.

⁷³ *únâsunâ* ‘imediat’ < *únă* + *și* + *únă*.

⁷⁴ *bâsé* ‘sărută’; *baș* ⁷⁵ < lat. *basiare*, păstrat în dialectul aromân.

⁷⁵ *a néja* ‘mie’, la grămosteni, față de *a níja*.

⁷⁶ *ahâtâ* ‘atâta’ < lat. *eccu-tantus*.

⁷⁷ *vréari* ‘iubire, dragoste’ (< lat. *volere*), păstrat în aromână cu acest sens, neînlocuit de termeni slavi.

recente) sau fenomene nesemnalate până-n prezent. Prin arhaicitatea lor, cele mai interesante sunt graiurile din Pind, unde elementul latin s-a păstrat mai bine. Tocmai prin aceste elemente conservatoare, graiurile din Pind se apropie mai mult de dacoromână. Ca și în cazul fărșeroților din Poian (vechea Apollonia), conștiința romanității este foarte trează. Este explicabil, pentru că Via Egnatia (arom. *Calea Mare*), cea mai importantă arteră de circulație în perioada romanității, trece prin Mețovo și alte localități din Pind. Alte importante drumuri romane trec prin *Muloviște*, *Pisuderi*, *Vlahoclisura*. Menționăm faptul că cele mai importante trecători montane păstrează drumuri latinești: *Giug* (lângă Mețovo), la cumpăna apelor între Tesalia, Epir și Macedonia. Lângă localitatea aromânească Pisuderi se află pasul (trecătoarea montană) *Vigla* (< lat. *vigilia*). La *Vigla* au fost atestați pentru prima dată aromâniîn istorie sub denumirea de *vlahi oditi* ‘vlahii călători’ de către istoricul bizantin Kedrenos, despre care autorul spune că l-au omorât pe David, fratele țarului Bulgariei, Samuil. Termenii *βίγλα* și *ζύγος* sunt termeni grecești de origine latină. De asemenea, prin Beala de Sus trece un drum roman care leagă Macedonia de Epir. Nu e întâmplător faptul că lângă aceste importante trecători se află până azi așezări aromânești (puncte de pază). Si nu e surprinzător faptul că la aromâniîn toate zonele cercetate e atât de vie conștiința romanității și a românității. E o constatare pe care am făcut-o și cu alt prilej, când am prezentat zona de câmpie a Albaniei, unde odinioară au debarcat trupele romane.

Au rezultat, din expunerea noastră, numeroase concordanțe cu dacoromâna – elemente conservatoare sau inovații –, dintre care unele n-au fost semnalate anterior. În cazul inovațiilor, este vorba de *inovații paralele*, ceea ce arată că dialectele aflate la distanță, fără contact direct între ele, ca în cazul aromânei actuale față de dacoromână, evoluează nu numai divergent, ci și convergent. Am putea adopta, în acest caz, termenul de *dialect la distanță* (în loc de *dialect divergent*), aşa cum s-au numit asemenea dialecte în literatura de specialitate⁷⁸.

Aria geografică și statutul social al aromânei vorbite de diferite generații, precum și caracteristica ansamblului lexicului selectat, descrise prin raportare permanentă la dacoromână, demonstrează încă o dată afirmația lui Dimitrie Cantemir, în *Descrierea Moldovei (De antiquis et hodiernis Moldaviae nominibus)* (1716): „Așadar, această Valahie, care se află în Moesia, este o parte a Valahiei mari, adică a Daciei celei vechi, iar locuitorii ei sunt rămășițele acelor romani pe care Aurelian Împăratul, precum am spus, îi strămutase din Dacia în Moesia. N-ar putea fi nimeni care să-mi săgăduiască că tocmai din acei romani [se trage] populația românească, cea care locuiește încă și astăzi în tot Epirul și în jurul Ianinei, căci graiul însuși ne este martor, dat fiind că și aceia vorbesc românește [...]”.

⁷⁸ Cf. Schimdt 2010: 201–225.

BIBLIOGRAFIE

- Brâncuș 1983 = Gr. Brâncuș, *Vocabularul autohton al limbii române*, București.
- Brâncuș 1991 = Gr. Brâncuș, *Istoria cuvintelor*, București.
- Brâncuș 1995 = Gr. Brâncuș, *Cercetări asupra fondului traco-trac al limbii române*, București.
- Brâncuș 1999 = Gr. Brâncuș, *Concordanțe lingvistice româno-albaneze*, București.
- Brâncuș 2003–2004 = Gr. Brâncuș, *Evoluția lexicului latin din aromână*, în „Fonetica și dialectologie”, XXII–XXIII, p. 37–45.
- Brâncuș 2004 = Gr. Brâncuș, *Istoria cuvintelor*, București.
- Brâncuș 2012 = Gr. Brâncuș, *Atlasul lingvistic al albanezei. Concordanțe cu româna*, în „Fonetica și dialectologie”, XXXI, p. 5–19.
- Capidan 1931 = Theodor Capidan, *Fărșeroți. Studiu lingvistic asupra românilor din Albania*, București (extras din *Dacoromania*, VI).
- Capidan 1932 = Theodor Capidan, *Aromâni. Dialectul aromân. Studiu lingvistic*, București.
- Capidan 1942 = Theodor Capidan, *Macedoromânia. Etnografie, istorie, limbă*, București.
- Çabej 1975 = Eqrem Çabej, *Zur aromunischen Wortforschung*, în SCL, XXVII, nr. 1.
- CDDE = I.-A. Candrea, Ovid Densusianu, *Dicționarul etimologic al limbii române. Elemente latine. A – Putea*, București, 1914.
- DDA = Tache Papahagi, *Dicționarul dialectului aromân, general și etimologic. Dictionnaire aroumain (macédo-roumain), général et étymologique*, ediția a doua, București, 1974.
- DER = Alexandru Ciorănescu, *Dicționarul etimologic al limbii române*, București, 2001.
- Douga-Papadopulu, Tsitsilis 2006 = Evangelia Douga-Papadopulu, Tsitsilis, Hristos, *To glossiko idioma tis oreinis Pierias*, Salonic.
- Fjalon 2006 = Jani Thomaj et alii, *Fjalon i gjuhës shqipe*, Institut i Gjuhësisë dhe i Letërsisë (Akademia e Shkencave e RSH), Tirana.
- Kyriazis 2013 = Doris K Kyriazis, *Greqishtja – Shqipja – Arumanishtja. Vështrim etimologjik dhe sociolinguistik*, București.
- Murnu 1902 = George Murnu, *Rumänische Lehnwörter im Neugriechischen*, München.
- Meyer-Lübke 1911 = Wilhelm Meyer-Lübke, *Romanisches etymologisches Wörterbuch*, Heidelberg.
- Nevaci 2007 = Manuela Nevaci, *Graiul aromânilor fărșeroți din Dobrogea*, București, Editura Cartea Universității.
- Nevaci 2009 = Manuela Nevaci, *Codex Dimonie – un text religios aromânesc vechi. Probleme de editare*, în „Lucrările celui de-al XIII-lea Simpozion Internațional de Dialectologie”, Cluj-Napoca, p. 134–146.
- Papahagi 1900 = Pericle Papahagi, *Din literatura poporană a aromânilor*, București.
- Papahagi 1923 = Tache Papahagi, *Originea Muloviștenilor și Gopeșenilor în lumina unor texte*, în „Grai și suflet”, IV, p. 195–256.
- Saramandu 1972 = Nicolae Saramandu, *Cercetări asupra aromânei vorbite în Dobrogea*, București.
- Saramandu 1981 = Nicolae Saramandu, *Cuvinte românești (aromânești) în neogreacă*, în vol. *Studii aromâne și meglenoromâne*, Constanța, 2004 (publicat anterior în RESEE, XIX, 1981, nr. 2, p. 394–396).

- Saramandu 1996 = Nicolae Saramandu, *Romano-balcanica. Flexiunea de gen și numeralului trei în aromână*, în SCL, XLVII, nr. 1–6, p. 207–215.
- Saramandu 2004 = Nicolae Saramandu, *Romanitatea orientală*, București.
- Schmidt 2010 = Jürgen Erich Schmidt, *Language and space: the linguistic dynamics approach*, în *An international handbook of linguistic variation: Theories and methods*, Ed. by Auer, Peter / Schmidt, Jürgen Erich, New York, p. 201–225.
- Teaha 2005–2007 = Teofil Teaha, *Din lexicul latin moștenit în graiurile românești actuale (IV)*, în „Fonetica și dialectologie” XXIV–XXVI, p. 229–253.
- T Sar = Nicolae Saramandu, *Aromâna vorbită în Dobrogea. Texte dialectale. Glosar*, București, 2007.
- Vătășescu 1997 = Cătălina Vătășescu, *Vocabularul de origine latină în limba albaneză în comparație cu română*, București.
- Vătășescu 2009 = Cătălina Vătășescu, *Concordanțe semantice între română și albaneză privitoare la numele sărbătorii Sfântului Ioan Botezătorul*, în „Lucrările celui de-al doilea Simpozion Internațional de Lingvistică”, București (editori: Nicolae Saramandu, Manuela Nevaci și Carmen Ioana Radu), p. 193–202.
- Weigand 1894–1895 = Gustav Weigand, *Die Aromunen*, I–II, Leipzig, 1894–1895.

THE AROMANIAN SPOKEN TODAY IN THE BALKAN PENINSULA

ABSTRACT

This paper presented the results of our field research on Aromanians from Greece, Albania, F.Y.R. Macedonia from the perspective of preserving the Romanian dialect they speak in the Balkans. By preserving the dialect, which they use in their day-to-day conversations, the Aromanians from these areas have kept alive the *Romance and Romanian awareness*. This is obvious not only in the areas where they form a compact group (for instance, in Pind – Greece, especially in Metsovo, or in the area of Korçë–Moscopole in Albania), but also in isolated places showing a great cultural tradition (for instance, Siracu in Greece). An interesting phenomenon is to be found in some old settlements, where the main population has added in time members of other groups. Without being the only example, it is representative the situation from the small Aromanian town of Metovo (Arom. Aminciū), the most important Aromanian community in Greece. In Aminciū – old Pindens place, first mentioned in documents of the 13th century – in time a group of Farsherots have joined. For a long time, the two groups had kept very well their own speech.

Numerous texts registered on field in a great number of places from Greece, Albania and F.Y.R. Macedonia have allowed us to develop an updated description on the one hand of the dialect as a whole and, on the other hand, of various idiolects: *Pindean*, *Farsherot*, *Gramostean*, as well as the particular idiolects of Moloviște, Crușova, Vlahoclisura.

The most important part of our research is the description – in general and for each region – of contemporary Aromanian based on the texts recorded on field. This description took into account the results of previous research, enriched with phenomena which are either new or never mentioned before. A special attention was given to the specific characteristics of different idiolects.

This presentation first mentions some particularities of the Aromanian dialect in general.

Another interesting fact emphasised in our research is the conservative feature of the Pind area. In the settlements from the Pind, even if it is a mountain area as an enclave in the Greek environment, the agricultural terminology of Latin descent is better kept as compared to other areas: *arátru* (< *aratum*) ‘plough’, *strâmburári* (< Lat. **stimularia*) ‘prod’, *ŷizmáre* (< Lat. *vindemiare*) ‘vine harvesting’, *vómeră* (< Lat. *vomer*) ‘coulter, stubble plough’, *sârcîleq^u* (< Lat. *sarculare*) ‘to

hoe'. In other Aromanian dialects, these terms have either not been attested, or they do not exist: *strâmburári, ȿízmáre* (*strâmburári, ȿízmári, vómeră, sǎrcleqd̥y*, or they have been replaced with loan words (*damaluc* 'plough', cf. Alb. *damalug*).

Our research resulted in numerous similarities with Dacoromanian – conservative or innovation facts –, some of which never mentioned before. As for innovations, we talk about *parallel innovations*, which show that distance dialects, without any direct contact, like contemporary Aromanian, as compared to Dacoromanian – develop not only divergently, but also in a convergent manner. This is in favour of using the term *distance dialect* (instead of *divergent dialect*), as these dialects have been called in the literature (Schimdt 2010: 201–225).

Institutul de Lingvistică
„Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, București